

PODRIES

TOT EL QUE ~~NO~~

DIR A UNA PERSONA
QUEER, DISKA, GORDA
I/O RACIALITZADA
UN DIA QUAALSEVOL

GRUP

ABD SEX

Generalitat de Catalunya
Departament d'Igualtat i Feminisme

producció: sexus
amb complicitat de: corporealitats
text, il·lustracions i edició: isaac laia

sobre aquesta petita publicació _

sobre masclisme i sexisme oposicional _

sobre capacisme i lectura de gènere _

sobre lgtbiq+fòbia i El Nen _

sobre gordofòbia i classisme _

sobre racisme, tokenisme i blanquitud _

sobre aquesta petita publica- ció

Aquest fanzine exposa cinc petites escenes ficcionals quotidianes en que la interpel·lació d'algú vers algú altre perpetua un(o més) sistema(es) d'opressió.

Les interpel·lacions, no són insults o agressions directes, sinó observacions o demandes amb un caràcter violent més o menys explícit. Això no anul·la la seva potència de danyar a les persones.

A més, precisament per estar camuflades en bones intencions, alimenten la naturalització del sistema d'opressió i l'acceptació de discriminacions més virulentes vers les persones alteritzades, és a dir, les que s'allunyen més de la persona "normal" -homocisshetero blanc neuro(corpo)tipic i burgès-, les altres, les estranyes, les prescindibles.

Els personatges de les escenes que reben els comentaris prejudicials, els confronten assertivament, destapant així l'estructura de creences opressives subjacent: masclisme, capacitisme, lgtbiq+fòbia, classisme, gordòfobia i racisme. **Que aquests diàlegs i el seu anàlisi, serveixin per l'autocrítica i la reparació en petita escala.**

D'altra banda, si bé no sempre és possible, útil, o segur enfrontar-se, o no s'està en disposició de fer pedagogia, que aquest fanzine també pugui servir **per l'adquisició d'eines i arguments d'autodefensa.**

EL(S) SISTEM(ES) D'OPRESSIÓ*

Si bé tots els sistemes d'alterització estan exposats de manera horitzontal, entenem que **el llegat colonial i l'imperialisme encara vigent, són les maquinàries que produeixen devaluació de vides i mort de manera més insistent i incessant.**

Precisament, arrestrant el colonialisme lògiques patriarcals i vinculant-se amb el capitalisme a partir del s.XV, durant l'Il·lustració (XVII-XVIII) es consolida un maridatge dels tres.

Això propulsa l'expansió colonial europea, i és quan es modela l'ideal d'aquest individu "civilitzat" no sexualitzat, no racialitzat, no tullit, que posseeix raó i així està legitimat per sotmetre als individus -que decideix que son- inferiors en pro del seu benefici. La medicina i l'acadèmia prouomen aquests discursos des de l'intel·lectualitat.

A partir de la Segona Revolució Industrial, al nord global, l'industrialització i la cultura de masses, reforça i naturalitza l'estructura de la família nuclear i instaura ideals estètics i de disciplina, mentre que al sud global segueix l'ocupació, les ofensives bèl·liques i l'expoli.

Avui en dia, el neoliberalisme ha intensificat una noció del jo com a objecte/empresa i la seva expansió incesant ha tocat amb els límits materials del planeta, escalant la intensitat de guerra, mentre veiem com l'extrema dreta assoleix poder polític i plorifereix discursos retrògrades que flirtegen amb el feixisme.

Es necessiten moltes forces i organització per fer front a aquesta conjuntura. Humilment, **aquest fanzine vol contribuir a rebatre el pensament de la dominació, l'homogenització i la producció de capital com a fi últim.**

CINC APUNTS SOBRE TERMINOLOGIA

Parlem de persones diskas, des de la concepció que és la societat la que discapacita i això condiciona radicalment la seva experiència de món.

Lgtbiq+fòbia és una extensió de la lgtbifòbia; no volíem retallar la q+. Igualment, utilitzem cuir, en una adaptació semàntica de queer en context català/espanyol. També com a queerització del propi terme, reactivant el component subversiu que tenia la paraula en els inicis de la seva reapropiació.

En català el terme acceptat és grassofòbia, però hem optat utilitzar principalment gordofòbia perquè parteix de "gordx" que és una paraula que segueix funcionant com a insult i des del qual s'ha fet reapropiació en context catalanoparlant.

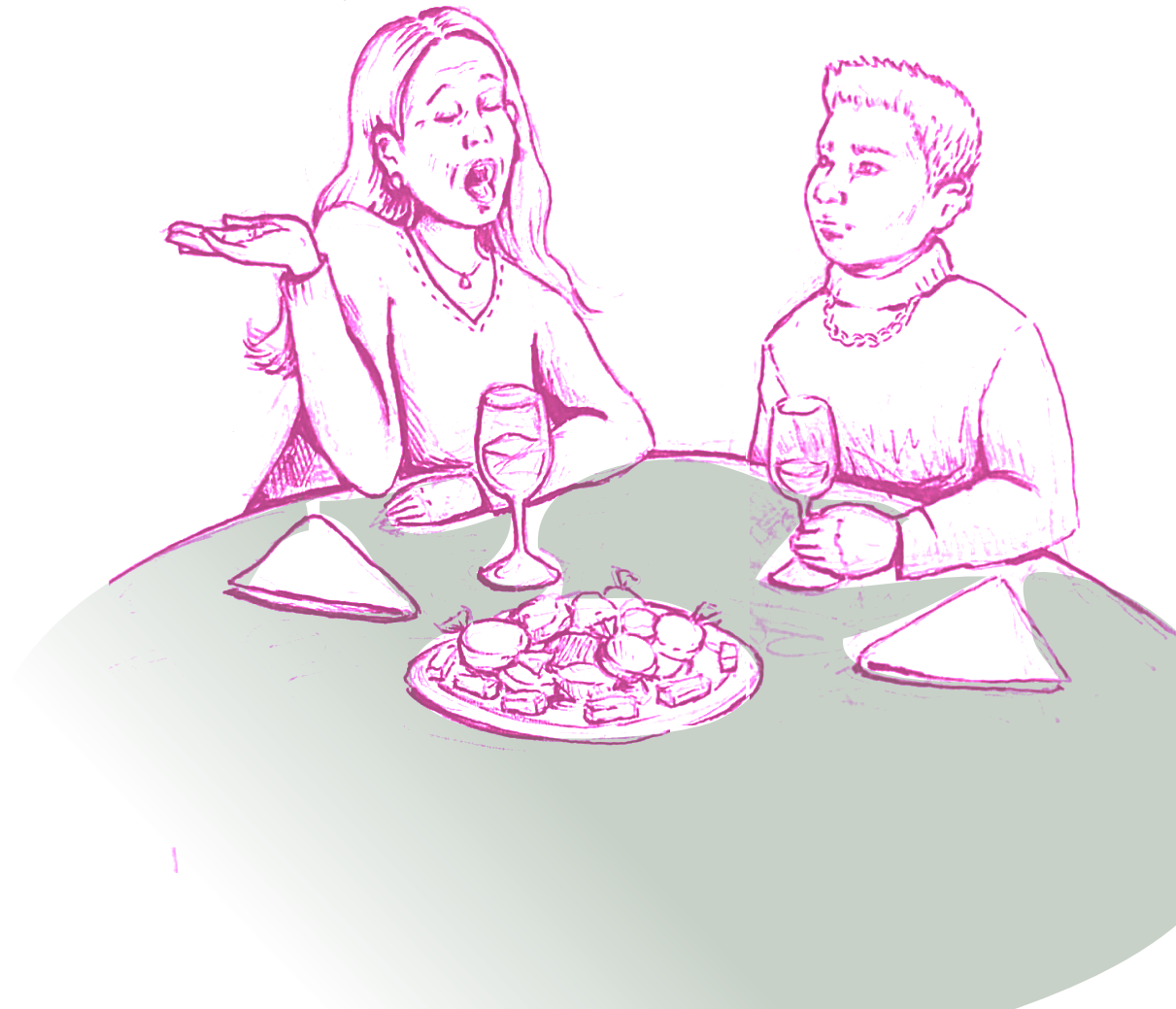
Hi ha autoris i activistes antiracistes que utilitzen neocolonialisme per parlar de pràctiques d'institucions i/o conductes individuals extractivistes i apropiacionistes del nord global vers pobles i persones del sud global. Seguint activistes com Daniela Ortiz però, tot i la força del terme, preferim reservar colonialisme per l'ocupació material de territoris.

*L'apartat és una contextualització, no una cronologia rigurosa

sobre masclis- me i sexisme oposi- cional

Ai nena, jo sé que
hi ha noies amb el cabell curt
guapíssines, però precisament tu
que tenies una melena tant maca, em
sembla una pena. I em sembla també
que has descuidat una mica les formes.
Abans eres més educada. Les dones som
lliures per dedicar-nos i fer el que
volguem però tampoc cal que perdem
la delicadesa, i ens tornem
rudes com els
homes.

Tia Cati, no m'interessa aquesta llibertat tant estreta que dius que tenen les dones. I la veritat, a part d'estreta, és una mica cutre si no inclou poder-se tallar els cabells ni dir *estic fns el cony* de tant en tant.

La tia Cati assegura que les dones poden dedicar-se i fer el que vulguin, però cal que siguin educades, delicades, que no siguin rudes i “és una pena” que algunes es tallin els cabells si tenen melenes molt maques, posant molt valor en ser guapa. És a dir, que per ella, les dones poden emancipar-se laboralment i tenir les aficions que vulguin sempre es mantinguin en una feminitat bella, amable i complaent.

El sexisme oposicional és la idea de que els homes i les dones tenen característiques excloents i complementaries, i va molt sovint lligat a la idea de la determinació biològica. Realment, les característiques, rols i expressions de gènere, tot i que amb un pes històric i polític importantíssim, són totalment culturals. El feminisme també va de poder viure més enllà dels arquetips i aparences que emmarquen què és una dona (i un home).

Si la Cati pregunta a la seva neboda Ire com li senta el nou tallat de cabell, sabrà que li son molt pràctics, cosa que li va genial per arribar a l'hora a la uni. I que a més, es troba atractiva així. Si s'interessa per les seves aficions també descobrirà que ha fet un taller de drag king i a més d'haver rigut fort amb un mostatxo pintat cantant *Somos dos hombres con un mismo destino*, entre paròdia i paròdia ha après maneres d'ocupar l'espai expansives i reconfortants. Ara es monotoritza menys el cos i es censura menys opinions.

Recalcar que l'exploració d'opcions expressives i conductuals, està associada a la comunitat lgtbqi+ i el moviment queer, i sovint es castiga per evitar apoximaments a l'homosexualitat, al trànsit o a la fluctuació de gènere. Però és per a tothom!

sobre capaci- tisme i lectura de gènere- re

Ei, tu, el que dius que es volen
aprofitar de mi. Em dic Martina i m'encanta
sortir de festa. La condició que dius que tinc es
diu Síndrome de Down. No fa que no pugui ballar o
conèixer persones noves. Parlo lent però això no vol dir
que no pugui saber si em vull liar amb algú o no.
Li Guiu és li mevi amigui, no el teu company. No fa
latxe res d'elli. Els seus auriculars son silenciadors
per no sentir comentaris com els teus. També
els porta perquè la música és massa
alta per elli.

Vers la discapacitat, com a societat, seguim sent molt deshumanitzadoris. Cal deixar d'assumir el que pot o no pot fer una persona a la que es llegeix com a diska. La paternalització implica anul·lar la seva agència i sovint impedeix que es dugui a terme allò que la persona diska pretenia o hauria pogut fer. A més, és primordial deixar de ridiculitzar conductes pel simple fet de ser atípiques.

Això no implica que les persones diskes o neurodivers no puguin tenir necessitats específiques que poguem facilitar, i cal tenir en compte que no totes persones diskes es poden reconèixer amb un cop d'ull. Seguint aquesta línia, és interessant, poder adreçar-se a tothom amb normalitat però estant oberti a xerrar sense seguir pautes habituals de conversa i també a interaccions no verbals.

Ja en trobades més grans, esdeveniments o producció de contingut cultural, si volem ser realment inclusives caldrà tenir en comte;

- absència de barreres arquitectòniques i presència de línies de seguiment
- traducció en llengua de signes, braile, àudio i/o pictogrames
- moderació quantitat i densitat d'estimuls i informació i/o existència d'ambients de regulació

A més, hi ha una intersecció que han posat en relleu les persones diskes i lokes cuir. Sovint, al no encaixar en la convencionalitat social, i en les ocupacions típiques, la seva manera de viure el gènere és fàcil que prengui camins dissidents, sumant-se a una identitat ja subalterna. Subrallar doncs, que com passa amb la lectura de la discapacitat, la lectura de gènere que fem d'algú no té perquè correspondre's amb la seva realitat.

sobre lgtbiq+- fòbia i El Nen

Ja podrieu reservar-vos una mica, que això és un espai amb nens i nenes. Tot ja està prou sexualitzat com perquè en una activitat familiar i pública també ens trobem escenes així.

Darrere d'aquest suposat conservadurisme i protecció cap a les nenes, s'hi amaga lesbofòbia. Un petó heterosexual s'hauria fos amb el paisatge. Un petó cuir destaca perquè torça l'ordre suposadament natural.

Una parella hetero, la forma hegemònica en que es vincula i es reproduïx la societat, és tant artificial com una parella i/o un model relacional cuir.

El Nen, expressament en masculí, és una idea abstracte sobre la infància. Sota el pretext de la seva preservació, el que acaba preservant és la immobilitat dels sistemes d'opressió presents i una educació racisheterosexual capitalista.

Les infàncies tenen dret a conèixer les diverses formes de vincular-se, les diverses orientacions afectives. Conèixer les realitats cuirs no porta a un nen irremediablement a ser cuir. Igual que amagar-li o degradar-les, no frena que pugui tenir desitjos dissidents.

Ja podria reservar-se una mica de ser tant lesbofòbica davant li peque

El que sí que pot aconseguir, és educar-les en la diversitat humana i la defensa d'aquesta.

És oferir-les horitzons de vida variats, convidar-les a escoltar i respectar el propi desig així com el de les altres més enllà de les convencions socials presents.

És propiciar solidaritat cap a les causes de les persones i comunitats diferents a un mateix.

sobre gordofò- bia i clas- sisme

Amb quinze quilos menys
no et farien mal les lumbar. Has
de menjar verdura i fruita, sobretot
verdura que la fruita porta sucre, i fer
una hora d'exercici diària. Has provat d'anar
al gimnàs? Sucs diorètics també et podrien
anar bé, amb verdures esclar. En venen
preparats i si no també te'ls pots fer
tu a casa. Reduir carn vermella i
ultraprossessats.

Disculpi, menjo
fruita i verdura regularment.
De carn vermella gens, perquè
soc vegetarià. No vaig al gimnàs
perquè no m'ho puc permetre nim'atrua
gaire, però faig a casa regularment
exercicis fisioterapèutics i m'agrada
anar en bici. De totes maneres, res
del que m'ha preguntat té relació amb
el dolor. Des de petit tinc lurdosi i
a èpoques tinc més dolor. Venia per
veure si podia receptar alguna
cosa per alleujar-lo.

La grassofòbia és un sistema d'opressió que va molt més enllà de la pressió estètica. Les consultes mèdiques són un dels espais que l'activisme gordx assenyala com a més violent vers les persones gordes. En un espai on pressumptament s'hauria de tenir cura de la integritat física i mental de les persones, s'inicien dietes i es fan assumissions de causalitat de malalties a algunes pacients únicament per ser gordes, obviant la multicausalitat. Això comporta que moltes vegades no s'atengui la causa real de la dolència o símptoma de la persona i/o que els tractaments receptats siguin contraproductius. Inclús es responsabilitza a ellis de la contracció de malalties i per suposat, des d'un tracte culpabilitzador i gens curós cap a lis pacients.

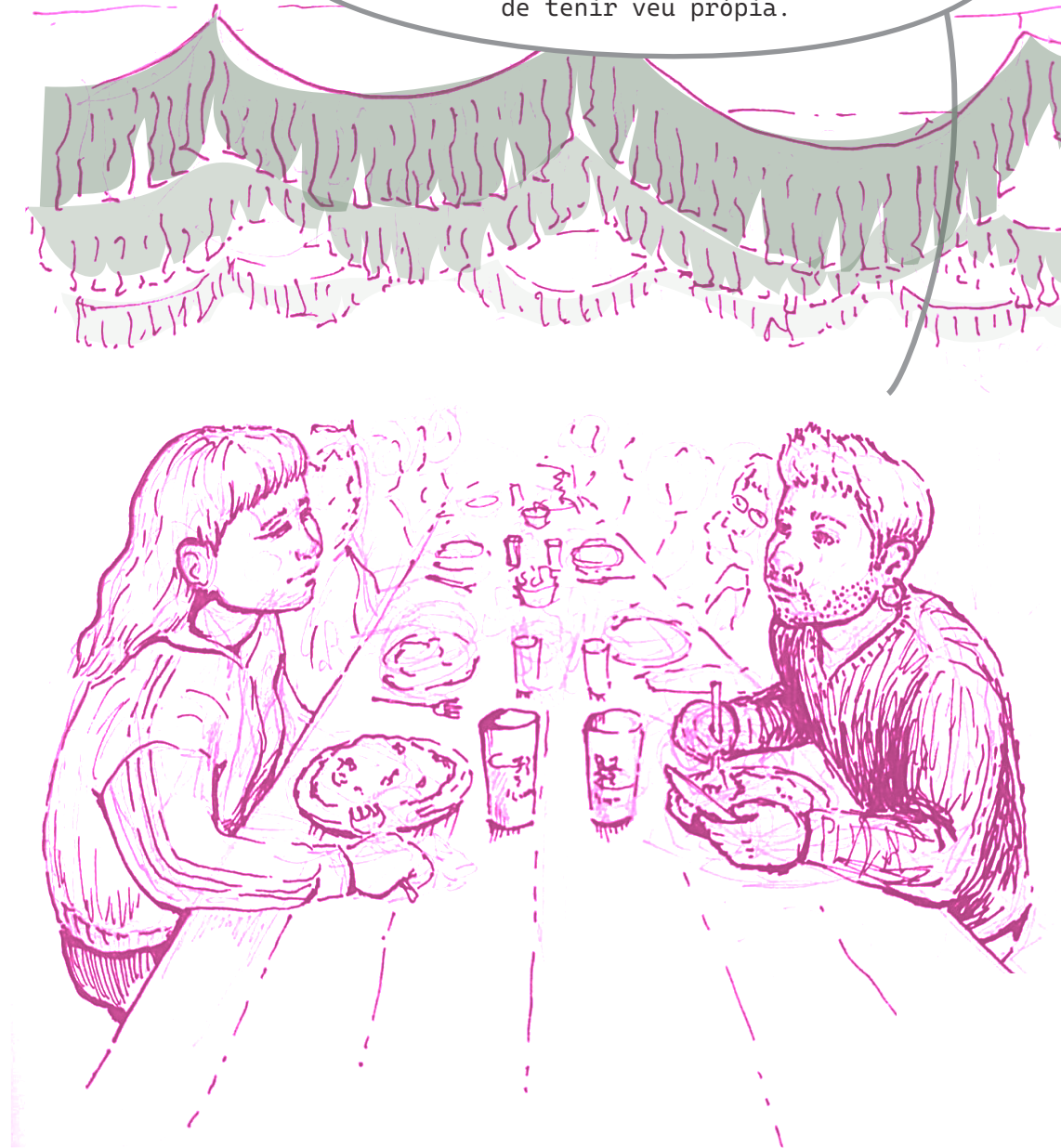
Hi ha una sèrie de pressuposits que es col·loquen damunt de certes persones pel fet de ser gordes. Això inclou sedenterisme, dietes hipercalòriques i ultraprocessades. Aquestes assumissions s'extenen a estigmes: procrastinació, falta de voluntat, inconsistència.

La gordofòbia també es presenta en forma de discriminació laboral i social, així com material, en mobiliari i roba inadaptada als cossos grassos.

D'altra banda, històricament, la primor també s'ha sustentat en l'accés a espais o productes cars, com pot ser un gimnàs, un entrenador personal, certs productes alimentaris, diorètics i farmacològics, així com intervencions de cirurgia estètica. L'esculpiment del cos a través d'un exercici determinat una dieta hipercontrolada i està reservat a un cert estatus social.

sobre
racisme,
toke-
nisme i
blanqui-
tut

Et podria fer unes preguntes?
Estic fent un fanzine de divulgació sobre
la deconstrucció del gènere amb perspectiva
decolonial. Crec que el teu perfil de dona trans
llatina seria molt interessant, com a persona
marró que ha lluitat contra les normes de
gènere. I així tindries l'oportunitat
de tenir veu pròpia.

Tio, no m'interessa.
No soc una història per quedar bé en aquest discurs teu de deconstrucció amb el qual no sé si estic d'acord. Estic liada a més amb la campanya de Regularización Ya! i amb la comi de comunicació de ProuComplicitat

L'última frase del noi és el que segurament podem detectar com a més alarmant; aquesta concessió de veu, jo te la dono a tu. Condescendent, invalidant. Però més enllà de la frase, hi ha una aproximació activista del noi al gènere, la decolonialitat i la voluntat de deconstrucció: és un aliat antiracista. Tot i així, és una estratègia activista realment decolonial i de deconstrucció?

Des de la blanquitud, es tenen heretades conductes apropiacionistes i de salvació. Relatar amb les teories i el llenguatge europeu situant a les persones de les quals es parla com a objecte d'estudi o testimoni, reescriu la història i les desposseeix d'agència propia mentre s'ennalteix la persona blanca pels seus coneixements i inclús ètica.

El tokenisme consisteix en omplir un rol significatiu amb una persona racialitzada per tal d'aparentar inclusivitat. Usualment es fa des de les institucions, guanyant capital cultural i estètica decolonial sense transformar estructures més profundes. Però també pot funcionar en espais autònoms, per les mateixes raons.

Podem veure a més, que moltes vegades la representació no és més el prioritari per alguns sectors de la lluita antirracista. La persona de l'esquerra, l'Estefania, una noia trans equatoriana i migradora, posa el seu focus de militància en la reivindicació pels papers de les persones en situació irregular, i l'activisme respecte la situació de Palestina. Si es vol ser antiracistes, cal interessar-se pels fronts de l'antiracisme. Donar suport material a aquestes lluites, afegir-se a les seves accions.

